

На 29 октомврия (10 ноемврия), петъкъ, занехме се почти цѣль день съ отваряне и отговоръ на разни писма, до колкото ни бѣше възможно, а при това азъ имахъ пакъ работа съ прѣвода и съ управитѣ на брошурата, по която се появиха нови историйки, но всичко се пакъ изглади, благодарение и тозъ пжтъ на приятеля ни Женсонъ, който слѣдъ това ни заведе и въ Ритшмондъ, дѣто прѣкарахме вечерята, по обикновенному твърдѣ приятно.

Отговоръ на Дизраели.

На 30 октомврия (11 ноем.), сжббота, ние получихме отъ секретаря на Дизраели (Биконсфилдъ) писмо, въ което ни казваше, че „не било истина, какво първиятъ английски министръ не обичалъ българския народъ и не съчувствувалъ ужъ къмъ страданията му; напротивъ, той желаялъ подобрението на неговата участъ, само че помагането му зависѣло отъ съгласието на всички велики сили, между които и Англия, а трѣбало при това да се запазятъ интереситѣ на всички“.

Прѣзъ дня ние ходихме при нѣкои пò-извѣстни приятели да оставимъ сбогомъ и да ги помолимъ да не забравятъ и за напрѣдъ злочестия български народъ.

XXIX.

На госте пакъ у Женсона и повторно у Джонъ Рюсселъ въ Ритшмондъ.

Надвечерь пакъ, както всѣкога, насъ дойдоха та ни отведоха пакъ въ Ритшмондъ на госте въ гостоприемния домъ на г-нъ Женсонъ. Вечерята, която прѣкарахме тамъ него день, бѣше не само отъ най-приятнитѣ, но и отъ най-поучителнитѣ. Между отбрано и просвѣ-